

רצת
על
גלגלים

הם ממלאים את הערים
 המרכזיות בארץ, יש
 להם מראה ססגוני תמים,
 אבל בשנים האחרונות
 הקורקינטים, הסגווי
 והאופניים החשמליים
 הפכו לסכנה שכבר גבתה
 את חייהם של עשרות |
 עם פתיחת 'בין הזמנים'
 מתייצבים בני המשפחות
 השכולות ומספרים על רגע
 תמים אחד שבו המשחק
 גמר את חייהם | **ויש להם**
זעקה לעסקנים ולראשי
 הערים | **נכתב בדס**

הדס אפיק

צילום: פלאש 90

משחק חווייתי שנגלול
 לפגוע בחיים. צילום
 אילוסטרציה: למצולמים אין
 כל קשר לאמור בכתבה

אבא לא היה מתחבר לביטוי הזה – 'מוות מיותר'; הוא בוודאי היה טוען שהוא נהרג כי הגיע יומן. ועם זאת

ברור שאם הבחור לא היה נכנס נגד כיוון התנועה לרחוב החד סטרי הזה, הוא לא היה השליח להרוג את אבא שלנו". את המשפט הנוקב הזה אומרת לנו הגב' מיכל מן, בתו של הרב אברהם אריה אדרת, שנהרג בתחילת השנה מפגיעת קורקינט חשמלי. הרבה כאב היה בשיחה עם גב' מן, כמו בשיחה עם אחותה ועם מרואיינים נוספים ששיטפו בסיפוריהם הקשים – סיפורים של אובדן ושל פציעות, של התמודדות אין-סופית ושל הרבה צער וייסורים, והכל בגלל רגע אחד של פזיזות, חוסר שימת לב במהלך רכיבה על אופניים וקורקינטים חשמליים. זה לא סוד. כל מי שיוצא מהבית שם לב שבשנים האחרונות הם נראים יותר ויותר על הכבישים (ולמרבית הצער גם על המדרכות) – אופניים וקורקינטים חשמליים שהופכים להיות חלק מהנוף האורבני בארץ. אלא שדווקא זמינותם היא שהפכה אותם לכלי משחית של ממש. הנתונים מבהילים: יותר מ-3,500 נפגעים היו בשנת 2021 כתוצאה מפגיעת אופניים או קורקינטים חשמליים. מאחורי כל פצוע כזה מסתתר עולם ומלואו – משפחה שלמה שהתרסקה, כפי שתוכלו לראות במונולוגים הכאובים בכתבה זו. נתנו לפצועים ולבני המשפחות לדבר. כמעט לא נגענו.

כלי שהורג משפחות

"אבא שלי היה בן שבעים, בריא וחזק, אפילו לא לקח תרופות", אומרת גב' אתי רוזנצווייג, בתו של הרב אדרת זצ"ל. לפני שהיא חוזרת אל אותו יום שחור משחור שהתנפצו בו חייהם, היא מבקשת לספר קצת על אביה: "אבא לימד בשיבת 'נתיבות עולם' והיה ממש הרוח החיה של המקום, האבא של הבחורים ברמה הרוחנית, הרגשית והפיזית. הוא מסר שיעורים בישיבה ומחוצה לה, אך עם זאת היה מכין כוסות תה לבחורים ודואג שיהיו ניירות טישו על השולחנות. לא היה אצלו מושג של 'גלגל שאני רב אז לא מתאים שאעשה כך וכך...' להפך – 'דווקא בגלל שאני רב, הכי מתאים שאעשה גם את הדברים הטכניים, הרי דרך ארץ קדמה לתורה'. הייתה לו גם יכולת מדהימה לראות את האדם שמולו ולנוע איתו בשלבי ההתקדמות שלו. בימי השבעה שמענו סיפורים סוחטי דמעות על מנהגו לקרב ולחזק, לגרום גם לאנשים שהיו

רחוקים מאוד למצוא את הדרך להתקרב ליהדות.

"השבת שלפני התאונה הייתה שבת בראשית. אבא עלה לתורה, כי זה היה ערב יום הארצות של אימו. ביום ראשון הוא הספיק לנסוע להר המנוחות ולהתפלל ממש סמוך למקום שבו הוא נקבר יומיים לאחר מכן. ביום שני לפנות בוקר הוא יצא להתפלל כדרכו במניין ותיקין והספיק לשלם לגבאי את מה שהתחייב בשבת ב'מי שבירך'. שעה קלה לאחר מכן התרחשה התאונה."

איך זה קרה?

"כפי שצינתי – אבא היה זהיר מאוד בעבודת השם שלו וזה התבטא גם בהקפדה על 'ונשמרתם מאוד לנפשותיכם'. בכל הנוגע לחוק הוא מעולם לא עיגל פינות. גם אם הוא היה מסתובב בשעת לילה מאוחרת, כשאין מכוניות בכבישים, הוא לא היה מעלה בדתו לעבור באדום או לא לציית לחוקים. כך היה גם באותו יום – כ"ח בתשרי תשפ"ב. "בבוקר שבו התרחש האסון יצא אבא ללוות את אמא לעבודה. בדרכם הם היו צריכים לחצות את הכביש במעבר חציה ברחוב הרצוג – רחוב חד סטרי, רגוע ושקט. אבא התבונן ימינה, לכיוון שממנו מגיעים רכבים, הוריד רגל אחת לכביש, ואז הגיח משמאל קורקינט חשמלי שנסע נגד כיוון התנועה. הוא פגע באבא. אבא נפל לאחר על שפת המדרכה ונפגע בגזע המוח.

"באותו זמן אמא לא הבינה כמה הפגיעה קטלנית. היא אומנם ראתה שאבא מפונה באמבולנס, אבל חשבה שייקחו אותו לטיפול קל ב'מעייני הישועה'. אלא שעקב הפגיעה הקשה הוא פונה לבילינסון. כשאני הגעתי לשם יחד עם אחיי ואחיותיי, כבר ציפתה לנו עובדת סוציאלית שיידעה אותנו בכך שהמצב קשה מאוד. אבא הוכנס לסי-טי ראש, ובשעה 11:15 בבוקר כבר הבנו שאנחנו אחרי הכל. היינו בהלם. אף אחד מאיתנו לא הבין איך ייתכן שבתוך רגעים קצרים הכל נגמר. היו צרחות וזעקות, הרגשנו שעולמנו חרב.

"היום שאחרי פטירתו של אבא נראה כמו מסך שחור", ממשיכה הגב' רוזנצווייג. "זו תחושה שאי אפשר לתאר – כמו מערה שחורה ובלתי נגמרת. לא היינו מסוגלים להשלים עם זה. בני בן ה-13 היה בין הנכדים שהגיעו להיפרד מאבא. הוא בכה בלי הפסקה: 'בעוד שבועיים הבר מצווה שלי, הכנת אותי לקריאת התורה, אני חייב שתעמוד לימיני'. שבועיים אחרי בר המצווה של בני חג אחייני בר מצווה, שגם אותו אבא הכין לקריאה בתורה. גם הוא עלה לבד.

אופניים חשמליים

2,287

בני אדם נפגעו

בתאונות דרכים

שבהן היו מעורבים

אופניים חשמליים

13

בני אדם נהרגו

בתאונות דרכים

שבהן היו מעורבים

אופניים חשמליים

381

בני אדם נפצעו קשה

בתאונות דרכים

שבהן היו מעורבים

אופניים חשמליים

261

ילדים מתחת לגיל

16 נפצעו בתאונות

דרכים שבהן היו

מעורבים נהגי אופניים

חשמליים - 13.5%

מכלל נהגי האופניים

החשמליים שנפצעו

הזהירות מחויבת. אולם אילוסטרציה: לנצלמים אין כל קשר לנאמר בכתבה

"במשך החודשים שחלפו מאז האסון, אין יום שאנחנו לא מרגישים בו את חסרוננו של אבא. בשבע השנים האחרונות זכיתי לגור על יד הוריי, ולא היה חג שלא חגגנו יחד, בדרך כלל בביתם, כי הוריי אהבו מאוד לארח. כיום, כשאנחנו חווים את החגים האלו עם אמא בלבד, הלב מתרסק בכל פעם מחדש.

"אני מתגוררת ממש מעל המקום שהתרחשה התאונה. אין יום שאני לא חולפת שם. למרבה הפחד, כמעט תמיד אני רואה קורקינטים ואופניים שחולפים נגד כיוון התנועה. אני מנסה לעצור אותם בידי, להזהיר ולהתריע. רובם לא מתייחסים, אפילו לא עוצרים. זה מחריד אותי בכל פעם מחדש. אפילו ביום ה'שלושים' על אבא שלי, אחרי שנפגענו לכינוס משפחתי ויצאנו כולנו יחד, חלפו על פנינו שני רוכבים על קורקינטים ענקיים וכמעט פגעו בנו. מתוך הטראומה התחלנו לצעוק: 'אבא שלנו נפטר לפני חודש, תיזהרו!' והם התפוצצו מצחוק: 'אהה, זה אתם? אנחנו חברים של...' ואמרו את שמו של הבחור שפגע באבא שלנו. את התגובה הזו כבר לא יכולנו להכיל".

יצא ללא תביעה

הייתם בקשר עם הבחור שפגע באבא שלכם?

"כן. עוד לפני הלוויה הגיעו שוטרים ודיברו עליו עם אמא שלי. התגובה שלה הייתה: 'אני מבקשת שלא תתבעו אותו. הוא רק בן 19 וחצי ואני רוצה שיהיו לו חיים רגילים'. למחרת אמא שלו התקשרה לבית החולים וביקשה לשוחח עם אמא שלי, ואמא, אישה מיוחדת וגדולה, הרגיעה אותה ואמרה לה: 'הכל נקבע בראש השנה, הוא לא אשם'. עם זאת, אני רואה את הכאוס הנוראי בכבישים ושואלת את עצמי מה עוד צריכים לעשות כדי לשנות את המצב. הרי הכתובת חרוטה על הכביש בדם ובכל כך הרבה דמעות.

"במקצועי אני מנחת הורים. מההיכרות שלי עם בני נוער והוריהם אני חושבת שהפתרון הוא דווקא לא להוריד את הכלים האלו מהכביש, אלא לשוחח עם

הנערים, לבדוק שהם יודעים את כללי הזהירות – ובעיקר שהם מיישמים אותם – ולחשוב איתם על פתרונות". אחותה, גב' מיכל מן, מוסיפה: "אבא היה מאושפז בטיפול נמרץ ניירוכיורוגי. מתוך שישה מאושפזים במחלקה היו שלושה שנפגעו מקורקינטים חשמליים – אלו הם נתונים של יומיים בלבד, רק בטיפול נמרץ ורק בבילינסון. מי יודע כמה אנשים מאושפזים בבתי חולים אחרים, במחלקות ובמחלקת השיקום? הכלי הזה לא הורס משפחות, אלא הורג משפחות. כי כשאדם נהרג – כל המשפחה נפגעת. והנורא מכל הוא שאין דרך לאכוף על רוכבי האופניים והקורקינטים את החוקים, כי אין להם לוחיות זיהוי והם גם לא מקשיבים. הם אומנם חייבים לחבוש קסדה, אך ממש לא כולם עושים זאת.

"אנו יוצאים כעת ל'בין הזמנים' ואני ממש רועדת מפחד, שואלת את עצמי מה אפשר לעשות כדי שלא יקרו מקרים נוספים. כי מי שרוכב על אופניים או קורקינט שלא לפי הכללים עלול להיות רוצח, בין בשוגג בין במזיד. הלוואי שיהיה מי שיתעורר ויעשה משהו בנושא. בינתיים אני ממליצה להורים פשוט לקחת את ילדיהם לעשות ביקור חולים במחלקות ניירוכיורוגיות. המראות הקשים מדברים בעד עצמם".

איפה הפקחים שיצילו?

"אנחנו היינו עם רועי שלנו במשך חמישה ימים בבית החולים, עד לפטירתו", מספרת גב' דורית אברהם, אמא של רועי אברהם ע"ה, שנהרג לפני כשלוש שנים בתאונת קורקינט. "קשה לומר שנלחמנו על חייו, כי למעשה כבר בתחילה הודיעו לנו על מוות מוחי, אבל עדיין לא ממש עיכלנו.

"מהרגע שנכנסנו לאיכילוב לא גמרנו לשמוע על טרגדיות ואסונות כמו שקרו לנו, ועל אנשים ששילמו בחייהם מחיר כבד מנשוא. זו הייתה הפעם הראשונה שהתוודעתי להפקרות שיש בתחום ולכך שהכניסו את הכלים האלו לשימוש בלי חובת קסדות, אפוד זוהר או אורות. זה בלתי נתפס! צעקתי את נשמתי שהבחורים האלו הם כמו ברווזים במטווח

"אבא, הרב אדרת זצ"ל, התבונן

ימינה, לכיוון שממנו מגיעים רכבים,

הוריד רגל אחת לכביש, ואז הגיח

משמאל קורקינט חשמלי שנסע נגד

"בסופו של דבר נקבע מוות, ואנחנו יצאנו למסע כאוב של לווייה ולאחריה לחיים של שכול, בלי רועי שלנו"

ששולחים אותם למוות. לא הצלחתי להבין איך אף אחד לא עוצר את האסונות הללו".

רועי, בנה הבכור, היה אז בן 25. "הוא היה בחור אחראי והיה לו רכב פרטי, אך מכיוון שיצא לפגוש חברים ושיער שיחזרו בשעה מאוחרת, הוא העדיף לנסוע במונית", היא מסבירה. "הם באמת חזרו מאוחר, בשעה שלוש לפנות בוקר. כבר לא היו מוניות והם החליטו לשכור קורקינטים כדי לחזור הביתה. זו הייתה הפעם הראשונה שרועי רכב על קורקינט. כשהגיע לצומת מרכזי בנן יהודה בתל אביב, הופיע רכב מאחד הנתיבים, באופן שהוא לא יכול היה להבחין בו. הוא נסע במהירות לא גבוהה, אך בכל זאת פגע ברועי באופן קשה".

גב' אברהם קיבלה את שיחת הטלפון המצמררת בשעה ארבע לפנות בוקר. "לאורך הדרך לאיכילוב התפללתי כל הזמן: 'רק לא פגיעת ראש או עמוד שדרה'. כשהגענו לבית החולים חיכה לנו עובד סוציאלי וסיפר שהסי-טי מראה נזק מוחי כבד. עברו עלינו חמישה ימים בתפילות ובתחנונים לניסים, התברכנו מהרבה רבנים, וגם הרב פירר הגיע פעמיים כדי לבדוק איך לעזור. בסופו של דבר נקבע מוות, ואנחנו יצאנו למסע כאוב של לווייה ולאחריה לחיים של שכול, בלי רועי שלנו".

ביום שנפטר רועי החליטה אימו לצאת למלחמת חורמה נגד הכלי הזה. "הערים המרכזיות בארץ מרושתות בקורקינטים חשמליים, הם נגישים ואפשר לשכור אותם בלחיצת כפתור. אבל דווקא בגלל זה הם מסוכנים כל כך", היא טוענת. "היום כבר יודעים שקסדה מצילה חיים ולכן בחרתי לפעול בכיוון הזה. יצרתי קשר עם סגנית ראש עיריית תל אביב מיטל להבי, מחזיקת תיק החינוך, ויחד הובלנו מהלך שלפיו חברות הקורקינטים יחויבו לצרף קסדה לכל אחד מהקורקינטים המושכרים. בתחילה החברות לא שיתפו פעולה, אך ברגע שהעירייה הבהירה להן שהיא לא תאפשר להחנות בשטח קורקינטים ללא קסדות – החברות התקפלו. כיום ניתן לראות שמקפידים על כך כמעט בכל רחבי הארץ".

גב' אברהם מדגישה: "אני לא אומרת

קורקינטים חשמליים

1,335
בני אדם נפגעו בתאונות דרכים שבהן היו מעורבים קורקינטים חשמליים

5
בני אדם נהרגו בתאונות דרכים שבהן היו מעורבים קורקינטים חשמליים

214
בני אדם נפצעו קשה בתאונות דרכים שבהן היו מעורבים קורקינטים חשמליים

78
ילדים מתחת לגיל 16 נפצעו בתאונות דרכים שבהן היו מעורבים נהגי קורקינטים חשמליים - 8.5% מכלל נהגי הקורקינטים החשמליים שנפצעו

על פי נתוני אור ירוק מבוססים על נתוני הלמ"ס לשנת 2021

מפגש חדש ברחובות העיר. צילום אילוסטרציה: למצולמים אין כל קשר לנאמר בכתבה

התחושה הקשה המשיכה להעיק. דקות ספורות לאחר מכן קיבלתי שיחת טלפון מחבר של ירין. הוא חייג וניתק. ניסיתי לחזור אליו והוא ניתק. רק לאחר מכן הוא חזר אלי והודיע: 'לקחו את ירין באמבולנס. נראה לי ל'תל השומר'. באותו רגע נפלו עלי השמיים. עזבתי הכל ומיהרתי לבית החולים".

בבית החולים הופנתה גב' רוזנבלט אל חדר ההלם, שם שכב ירין שהיה נחשב עד אותו רגע ל'פצוע אנונימי'. "התברר לנו שירין חצה את הכביש במעבר חציה וחיכה לרמזור הירוק שיתחלף". היא מסבירה. "הוא המתין שתי שניות ואז חצה את הכביש כשהוא על האופניים. באותו רגע הגיעה נהגת שהאיצה את המהירות כדי לעבור ברמזור וכך פגעה בירין והעיפה אותו. הילד הוטח בשמשה הקדמית ומשם הועף אל עבר הכביש הראשי – מרחק של עשרים מטרים. ברגע אחד נהרסו לו החיים".

חלפה שנה מאז האסון, אך ניכר שלגב' רוזנבלט קשה לחזור לימים של אחרי התאונה. "כבר מהרגע הראשון הובהר לנו שהמצב של ירין קשה מאוד. במשך חודש וחצי הוא אושפז במחלקת טיפול נמרץ ב'תל השומר', ובמשך כל התקופה הזו לא חזרתי הביתה. לא הסכמתי לעזוב אותו. הוא עבר עשרות ניתוחים, מתוכם שמונה ניתוחי ראש מורכבים. אחר כך הוא הועבר למחלקת כירורגיה, ובמשך חצי שנה צייפנו לנס. במשך התקופה הזו פגשנו הרבה אנשים טובים שנתנו לנו תקווה, סיפרו שהם מתפללים למענו. גם אנחנו התפללנו כל הזמן.

"חלפו בערך חמישה חודשים עד שהפנמתי את מצבו של ירין והבנתי שלפי הרפואה אין שיפור ונראה שהוא לא יחזור לעצמו. כך התחלנו ללמוד מהי תרדמת ומה המשמעות של ילד שניזון בצינורית לקיבה, שצריך להזיז אותו פעם בשעתיים כדי למנוע פצעי לחץ ושאחת לכמה שבועות הוא מוכנס לחדר הניתוח, כי הדימומים בראש לא פוסקים. אחרי שבעה חודשים הוא הועבר למחלקת ילדים בבית החולים הסיעודי רעות".

גב' רוזנבלט מספרת שמאז התאונה היא פוגשת את חברי של ירין. הם עוצרים אותה ברחוב ומתעניינים בשלומם,

מספרים לה שהם מתפללים עליו ומצפים להחלמתו. חלק מהם גם באים לבקר אותו בבית החולים. "קשה לי מאוד לראות אותם על אופניים או קורקינט בלי קסדה. אני אומרת להם: 'תודה שאתם דואגים ליניר, אבל קודם כל תדאגו לעצמכם. איפה הקסדה שלכם?' הם תמיד מהנהנים ואומרים לי: 'כן, כן, נשים קסדה'. אבל אני לא בטוחה שהם יעשו זאת. הלב שלי אומר לי שלא נוכל להציל את העולם, אבל מספיק שמישהו אחד יקרא את הדברים ויעלה מודעות, ויהיה זה לרפואתו השלמה של ירין חיים בן נעמה".

נס על הכביש

"נסעתי בקורקינט חשמלי כדי לקצר את זמן הנסיעה ולעקוף את הפקקים", מספר דודי ברומר, חשמלאי מאזור המרכז. "לרגע לא העליתי בדעתי שהנסיעה הזו תסתיים באסון".

הוא מתחיל את סיפורו מהתחלה: "דודה שלי עברה ניתוח ראש. אמרתי לאשתי שאנחנו חייבים לבקר אותה. אשתי הייתה עסוקה בהשכבת הילדים וסיכמנו שאחרי שהם יירדמו נצא יחד לבית החולים. בינתיים החלטתי לנצל את הזמן כדי להביא חבילה מהדואר. כשיצאתי מהבניין ראיתי את הפקקים הענקיים בכביש ולא היה נראה לי הגיוני לעמוד בהם. על המדרכה היה קורקינט להשכרה ובהחלטה של רגע לקחתי אותו. זו לא הייתה הפעם הראשונה שאני רוכב על קורקינט. אני משתמש בו לעיתים קרובות בשעות העבודה כדי לקצר את ההמתנה בפקקים. כך נסעתי לדואר ולקחתי את החבילה. בדרכי חזרה היה בור באמצע הכביש והגלגל של הקורקינט נתקע. הקורקינט נפל ואני הועפתי למרחק של שלושה מטרים וחצי. נחבטתי באבן וספגתי פגיעת ראש קשה. מאותו רגע אני לא יודע מה קרה, כי איבדתי את ההכרה".

למפרע התברר לו עד כמה הקב"ה שמר עליו בזמן התאונה. "באותו זמן הרחוב היה חשוך והייתי לבדי על הכביש. סיפרו לי שבמקרה הזדמן למקום הולך רגל שראה את התאונה והוא שהזעיק את האמבולנס שהוביל אותי לבית החולים. האחות שטיפלה בי אמרה לאשתי ולבני

יעקב פישר: "בבית החולים אבחנו קרע במעי הדק והכניסו אותה מייד לניתוח חירום. היה לנו נס גדול, שכן אחרי שבוע אשתי כבר שוחררה"

"חלפו בערך חמישה חודשים עד שהפנמתי את מצבו של ירין והבנתי שלפי הרפואה אין שיפור ונראה שהוא לא יחזור לעצמו"

אגב, גם אם היו לי פרטים אני לא חושב שהייתי ממחר לתבוע. הרי בכל מקרה אין לו אפשרות לשלם על עוצמת הצער והכאב, אז חבל על זמן ההתעסקות בכך". את עוצמת הפגיעה הבין פישר רק כשהגיעה אשתו לבית החולים איכילוב, ובתוך שעה וחצי היא כבר הייתה על שולחן הניתוחים. "הפגיעה של אשתי לא הייתה חיצונית", הוא מסביר, "לכן בתחילה לא חשבתי שמדובר במשהו חמור. אך בבית החולים אבחנו קרע במעי הדק, ומכיוון שהגוף לא יכול לשרוד עם קרע באיבר פנימי, הכניסו אותה מייד לניתוח חירום. היה לנו נס גדול, שכן אחרי שבוע אשתי כבר שוחררה. אומנם עם כאבים גדולים וצורך במנוחה, אבל היא אישה חזקה והצליחה להתאושש". הגב' פישר חזרה לשגרה, אך בעלה הרגיש שהוא לא מסוגל להמשיך לחיות כמו פעם. "בכל ביקורת בבית החולים הבעו הרופאים את תסכולם הגדול בנוגע למה שקורה עם רוכבי הקורקינטים והאופניים בכבישים, כמה מקרים קשים הם פוגשים וכמה אנשים הופכים לנכים ומוגבלים בעקבות התאונות. החלטתי להיכנס בעובי הקורה ולבדוק מה באמת גורם למצב הבלתי נתפס הזה. "עשיתי עבודת שטח מקיפה בנושא, ובסופו של דבר הבנתי שהמצב הבסיסי הוא אבסורדי: בית המשפט העליון קבע שקורקינטים ואופניים חשמליים אינם מוגדרים ככלי תחבורה ממונעים, לכן אי אפשר להטיל על המשתמשים בהם את חובת הביטוח. גם אכיפת החוקים היא בעייתית. אומנם בחודש האחרון אישרה ועדת הכלכלה של הכנסת להגדיל את הקנסות על נסיעה לא תקנית בכלים אלו, כולל קנס של אלף שקלים לרוכבים מתחת גיל 16 ואלף שקלים על נסיעה בלי קסדה. אבל מה זה עוזר אם אין מספיק פקחים שאוכפים זאת?"

"אני רואה מול העיניים איך הכלים האלו ממלאים את הכבישים. יותר ויותר עיריות מכניסות אותם לשטחיהן. הן מאמינות שבכך הן משפרות את השירות לתושבים, אך לא זוכרות את העלייה בתאונות שיתרחשו בערים. אשתי חזרה לעצמה וזה מבחינתי הכי חשוב, אך אין ספק שהמצב דורש שינוי מהותי". ■

של פיזיותרפיה, נראית כלפי חוץ כאילו חזרתי לעצמי, אבל באמת הגוף כולו כאוב ואני סוחבת איתי התמודדות יום-יומית. גם לעבודה לא יכולתי לחזור. "אני לא סתם משתפת בסיפור שלי", מבהירה היילברון. "יש כל כך הרבה אנשים שמצאו את הקורקינט כדרך נפלאה לחוויה והם לא מבינים עד כמה הוא מסוכן. חשוב לי להדגיש שאני רכבתי לפי כל הכללים, בקסדה ובמהירות סבירה. נכון שכנראה המדרכה לא הייתה תקינה, אבל אני חושבת שהבעיה העיקרית היא בכך שאין ממש שליטה על הכלי הזה וגם לא על מהירות הנסיעה. בלי לשים לב אפשר להגיע למהירות שאין עליה שליטה ואין אפשרות לעצור במקרה של סכנה. זהו כלי שמסכן חיים – חד משמעית, ואני לא היחידה שאומרת את זה. "הזדמן לי להתנדב במחלקת המיון ב'תל השומר'. אחד הרופאים שם אמר לי: 'תעמדי כאן שעה ותראי בממוצע עשרים מקרים כאלו'. ואלו מקרי זוועה ממש, של אנשים עם פרצופים מנופחים ופציעות קשות מאוד. לפעמים אני מסתובבת ברחוב רבי עקיבא, רואה ילדים צעירים נוסעים במהירות בין אוטובוסים, נגד כיוון התנועה ובלי קסדות, ושואלת את עצמי – איך הם לא רואים את הסכנה? אולי כהורים תיתנו להם לקרוא את הכתבה, הלוואי שבזכותה הם יחשבו פעמיים לפני שיעלו על הכלי הזה, או שלפחות ירכבו עליו בצורה בטיחותית יותר".

אסור להבליג

"זה קרה לפני כמה חודשים", משחזר יעקב פישר את התאונה שבה נפגעה אשתו. "היינו בדרכנו לתל אביב, כי הזמנו לאירוע מיוחד לציון יום השואה. צעדנו ברגל ברחוב קפלן, ולפתע – ממש על דינו – התנגשו שני רוכבי קורקינטים חשמליים זה בזה. כתוצאה מכך פגע אחד מהם באשתי ופצע אותה קשה. "אני חושב שעד היום רוכב הקורקינט אינו יודע עד כמה הפגיעה קשה. אומנם הוא עצר והתנצל, אבל לא הייתי פנוי לשמוע אותו, כי דאגתי מאוד לאשתי. אז לא לקחתי את הפרטים שלו, והוא נעלם."

פגיעה לא פשוטה. ירין אברהם לאחר הפגיעה

להתאים את הנסיעה לאזורים ללא אדם. צילום אילוסטראציה: למאמרים אין כל קשר למאמר בכתבה

חז"ל היו מחמירים הרבה יותר

ומה הדעת תורה? בנושא סכנת השימוש בקורקינט חשמלי? הנידון הוא גם במישור 'חושן משפט' של דיני מזיק, וגם במישור של 'ונשמרתם מאוד'

הרב אליהו גוט

כצפוי, מכיוון שמדובר גם בענייני נפשות וגם בענייני 'מזיק', בתי הדין נתנו את דעתם לסכנת הקורקינטים החשמליים. חברי בית דין בני ברק של מרן רבי ניסים קרליץ זצ"ל פרסמו מכתב חריף נגד השימוש בקורקינט חשמלי. הגאב"ד הגאון רבי שריאל רוזנברג והאב"ד הגאון רבי יהודה סילמן פרסמו לפני כשנה פסק הלכה:

"בשנים האחרונות התרבו ברחובות כלי רכב חשמליים – אופניים וקורקינט, ורבים מהמשתמשים בהם נוהגים בחוסר זהירות משווע, ובאים הדברים לכדי פגיעות בגוף בהולכי רגל, ואף כדי שפיקות דמים ו'ל, כאשר נפגע ונפטר הרה"ג רבי אברהם אדרת זצ"ל.

"ואמנם השלטונות קבעו כמה כללים לנוהגים בכלים אלו, וכגון שאסור לצעירים שאינם בני שש עשרה להשתמש בכלים אלו. אך לצערנו הכללים אינם נשמרים כלל, והשלטונות מזלזלים בדבר ואינם פועלים לאכוף אותם. וכידוע מה שאמר רבנו ה'קהילות יעקב' זיע"א שחייבים לשמור את כללי התנועה בהקפדה רבה, ואילו חז"ל היו מתקנים תקנות אלו היו מחמירים הרבה יותר". את פסק הדין הם מסיימים: "חובה על כל המשתמשים בכלים אלו להזהר שלא להיות מזיקים וניזוקים. ולהקפיד על כללי הזהירות, לא לנסוע על המדרכות בין הולכי רגל, ולא להידחק בין מכוניות בכבישים. ועל ההורים והמחנכים לפקוח עין, ולא לתת לילדים שאינם גדולים דיים להיות אחראים, או שאינם נוהגים באחריות הנדרשת לכלים מסוכנים אלו, להשתמש בזה. וההורים שלא יקפידו על זה ידעו כי הם אחראים, לכל הפחות מוסרית על הנזקים אם יגרמו על ידי הילדים".

לעומתם יצאו רבני 'התאחדות הרבנים בארה"ב וקנדה' בפסק הלכה חריף הרבה יותר, והם אוסרים את השימוש בקורקינט חשמלי לחלוטין. בכרוז המתפרסם במקורו באידיש הם כותבים שהמצבאות מוכיחה כי הולכי רגל רבים וכן נערים הרוכבים על הכלי ניזוקו קשות, השם ירחם, ובכמה מקרים באופן של סכנת נפשות ממש רח"ל.

על פי דבריהם, לאחר שבאו לפניהם עסקנים חשובים העוסקים בענייני רפואה, ואמרו על פי הניסיון שבכל המקומות שבהם מתגוררים חרדים רבים ניזוקו מהקורקינט – הם כותבים כי הוחלט פה אחד ש'עלעקטריק סקוטר' – קורקינט חשמלי – דינו כדבר המזיק שמחויבים על פי התורה להסירו ולסלקו ושלא להשתמש בו. בהמשך הם מצטטים את דברי ה'שולחן ערוך' ('חושן משפט' סימן תכ"ז), ש"כל מכשול שיש בו סכנת נפשות, מצוות עשה להסירו ולהישמר ממנו ולהזהר בדבר יפה, שנאמר השמר לך ושמור נפשך, ואם לא הסיר והניח המכשולות המביאים לידי סכנה ביטל מצוות עשה ועובר בלא תשים דמים", והמסקנה את עצמו אין לך זלזול יותר מזה.

על חבישת קסדה. אבל שמתי לב שלא שומעים לי. לפעמים אני עוצר את רוכבי הקורקינטים, מראה להם את התפרים שעשו לי בראש – וזה קצת מרתיע. כולם יודעים שיש הרבה נפילות ופציעות בגלל הכלי הזה, אומנם ברוב המקרים מקבלים מכה או שריטה קטנה וממשיכים בנסיעה, אבל יש גם מקרים רבים שאנשים נפגעים וחייהם נעצרים. אני דוגמה מוחשית לכך".

"כלי בלתי נשלט"

"נפצעתי לפני כשנתיים וחצי, כשרכבתי עם חברות על קורקינטים חשמליים על גשר הסמוך לפארק הירקון", משתפת גב' תהילה היילברון מבני ברק. "בשלב מסוים ראיתי מכשול על המדרכה שגרם לי להבין שאם לא אזוז לצד, אפגע בוודאות במישהו או בעצמי, לכן סטיתי והתנגשתי בעמוד. כאן אני חייבת להדגיש שאם לא הייתי עם קסדה, אני לא יודעת איפה הייתי היום. הקסדה בוודאות שמרה על חיי.

"בשנייה הראשונה לא קלטתי עד כמה הפגיעה קשה, אבל הרגשתי שאני כמעט מתעלפת. צעקתי לחברותיי: 'תורידו לי את הקסדה!' אחת החברות שחררה אותי מהקסדה, ואז התחלתי להרגיש כאב ביד. הייתי בטוחה שהיא נשברה, הכאב הלך והתעצם. חברותיי הושיבו אותי בצד, אבל אני כל כך צעקתי עד שאחת מהן סיפרה לי אחר כך שהיא הייתה בטוחה שנפלת לנהא. אחרי כמה דקות של מנוחה הבינו חברותיי שהפגיעה רצינית ופינו אותי ל'טרם', שם ערכו צילום ואבחנו שלושה שברים בכתף. מכיוון שאני צעירה העדיפו לא לנתח, אלא להמתין שהמקום יתאחה מעצמו. כך התחלתי תהליך של קיבוע הכתף בתוך סד גדול למשך שנה וחצי. לאורך כל התקופה הזו הייתי סיעודית לחלוטין. הפסקתי כמובן לעבוד, אבל גם בבית כמעט לא יכולתי להתנהל. שלושת ילדיי למדו לבשל לעצמם ולנקות, בעלי קיבל אחריות מלאה על כל הדברים האחרים, וכל הזמן קיבלתי זריקות ומשככי כאבים. אחרי שנה וחצי הורידו לי את הסד, אך אז התברר שהיד שלי ננעלה ואיני מצליחה להרים אותה. בסופו של דבר הומלץ לי על ניתוח ולאחריו טיפולי פיזיותרפיה. כיום אני אחרי כמעט שנה

משפחתי: 'יש לו שטף דם בראש ופגיעה קשה בגזע המוח. אלו כנראה שעותיו האחרונות, כדאי שתיפרדו ממנו'. בני המשפחה נכנסו מייד לפעולה והם עירבו עסקנים ציבוריים. הללו אכן ביררו ואמרו שיש צורך בניתוח ראש דחוף. הצוות הזעיק את הרופא המנתח שהגיע במיוחד מביתו. כך הוכנסתי לניתוח שבסיומו הודיע המנתח לאשתי: 'אם בעלך יתעורר, ישנה סבירות של 96 אחוזים שהוא יהיה צמח, כי ברגע שיש שטף דם כל כך גדול במוח נשרפים תאים. אין סיכוי שהוא יחזור לתפקד".

מה עבר על אשתך בכאלו שעות גורליות? "לחץ נורא. בפרט שהניתוח הסתיים, ההרדמה הוסרה ועדיין לא התעוררתי. עברו עליה שלושה ימים של חוסר ודאות, עד שלארשונה פקחתי את העיניים וגיליתי שאני מאושפז בטיפול נמרץ, שוכב במיטה שעל יד מיטתה של דודה שלי, שאותה תכננתי לבקר ביום שבו אירעה התאונה... ברגע ששמתי לב לפרט הזה, כבר הבינו כולם שאני ערני וברוך השם הראש מתפקד. לא חזרתי לעצמי בתוך רגע. עברו עלי עוד ימים ארוכים עד שהתאוששתי מהפגיעה, אבל עד היום אני זוכר את הרופאים הנרגשים כשהם עומדים סביב מיטתי ומדברים על כך ש'קרה נס' ו'חייבים לשחרר אותו הרגע מטיפול נמרץ, כי המחלקה מלאה בזהומים'.

"היום אני שמונה חודשים אחרי התאונה", ממשיך ברומה. "ברוך השם חזרתי לעבודה ולשגרת החיים. אני מתפקד היטב, אך עדיין סוחב תופעות לוואי – חצי ראש שלי משותק עקב פגיעה בעצב הפנים, ובכלל, יש כאבי ראש בלתי פוסקים". גם ברומה נחשף לנתונים המבהילים: "רוב פגועי הראש ששכבו בטיפול נמרץ הם כאלו שנפגעו מקורקינטים או מאופניים חשמליים", הוא מבהיר. "זה מחריד. הרופאים עברו בין המיטות ומייד אבחנו: 'גם אתה נפגעת מאופניים או קורקינט?' אני חושב שמי שלא מגיע למחלקות האלו לא מבין את היקף התופעה".

מאז התאונה הוא לא עולה על קורקינט וגם לא על אופניים חשמליים. "סיימתי עם זה", הוא מבהיר. "בהתחלה ניסיתי להעיר לאנשים אחרים שייסעו בזהירות ויזהרו מבורות, והכי חשוב – יקפידו

דודי ברומר: "פקחתי את העיניים וגיליתי שאני מאושפז בטיפול נמרץ, שוכב ליד מיטתה של דודה שלי, שאותה תכננתי לבקר ביום שבו אירעה התאונה"